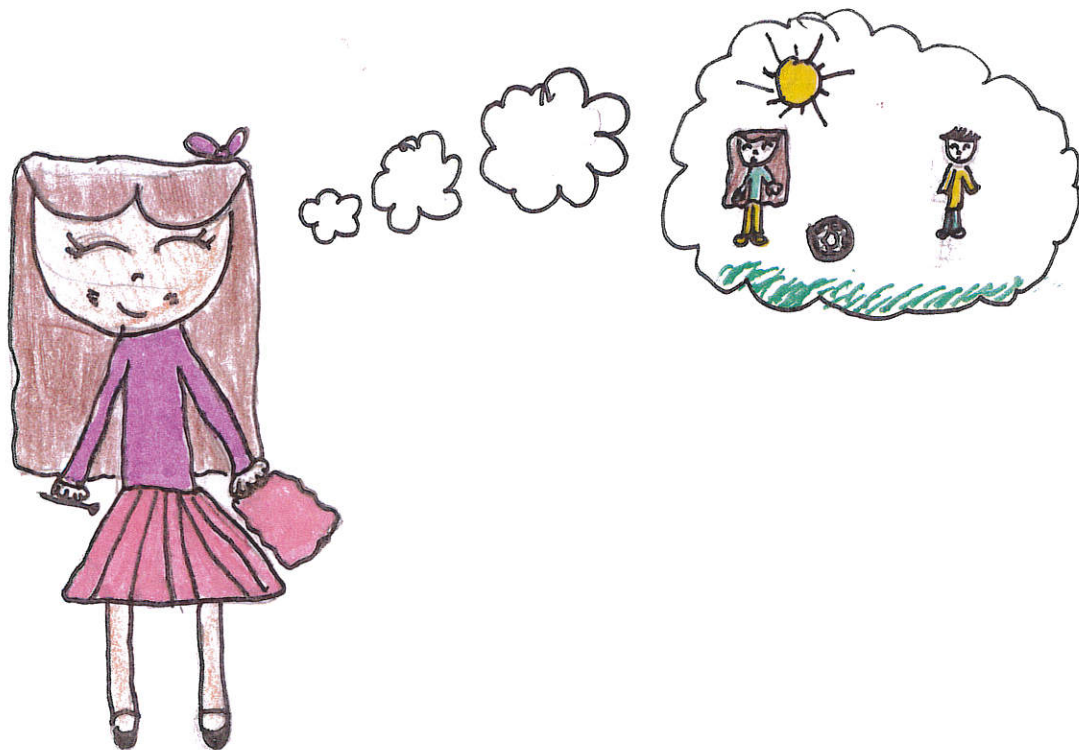

SÓC LLIURE

Era l'any 1950, els xiquets feien matemàtiques, llengua i jugaven al futbol, podien fer el que volien. En canvi, les xiquetes cosien, cuinaven i escuraven els plats, no podien embrutar-se, ni jugar a futbol, etc. Natàlia, una xiqueta de dotze anys, li agradava jugar al futbol, però no podia jugar mai. Sempre que preguntava als seus pares, el pare li contestava que això era cosa de xics i la mare deia que fera cas del pare. En aquella època, els homes manaven a casa. Un dia, rentant els llençols, Natàlia li va preguntar a les seues amigues si volien jugar a futbol i li van dir - noooooo!!!. Tenien por que les castigaren. Natàlia molt decidida va tirar els llençols a l'aigua, va agafar una gorra per a amagar-se el monyo i les sabates del seu germà major, encara que li venien grans. El seu nom de xic era Joan. Se'n va anar al camp de futbol i es va presentar com a Joan, de seguida la van convidar a jugar. Natàlia, de vegades Joan, cada dia, a la vesprada, deia als pares que anava a cosir, encara que anava a jugar a futbol.

Natàlia, àlies Joan, cada dia era més bona jugant a futbol i els seus nous amics l'estimaven més. Els seus amics eren: Dani, Pau i altres més. L'endemà, la mestra de costura va anar a casa de Natàlia per a dir als seus pares que feia un mes que la xiqueta no anava a les classes de costura. El pare es va enfadar molt i la mare estava super preocupada. Després de dinar, el pare va seguir Natàlia per veure on anava, la va seguir fins al camp de futbol i va esperar a veure què feia. Natàlia es va ficar la gorra, les sabates i va saludar els seus amics. Quan va començar a jugar, el seu pare es va quedar fascinat perquè jugava genial, fins i tot, va marcar un gol. El pare es va dirigir cap a Natàlia i ella quan el va veure va dissimular, va entropessar amb una pedra, i li va caure la gorra i les sabates, i se li va soltar tot el monyo. Els seus amics es van quedar bocabadats i es van fer un pas cap enrere perquè venia el pare. El pare es va ficar enfront de Natàlia i molt emocionat li va fer una gran abraçada. El pare va dir a Natàlia davant de tots els seus amics que l'ajudaria cada dia jugant a futbol amb ella. Els amics es van ficar molt contents i li van fer una abraçada com a Natàlia, no com a Joan. Des d'aquell moment, Natàlia no va mentir més i va convidar les seues amigues a jugar a futbol amb els xics, a embrutar-se ...

